

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku J. K.
przy uczestnictwie Miasta W., Spółdzielni Mieszkaniowej O. w W., J. Ć. i E. K.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 9 października 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika Miasta W. kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawca wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na konieczność ustalenia przesłanek przesądzających o posiadaniu samoistnym, która to kwestia - jego zdaniem - wywołuje zasadnicze rozbieżności w orzecznictwie sądowym (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz z uwagi na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z tego, że „kwestia domniemania posiadania samoistnego, w sytuacji gdy przeciwne nie zostało dowiedzione, wynika wprost z przepisu art. 339 k.c., a tym samym naruszenie prawa materialnego w sprawie jest oczywiste”.

Skarżący w piśmie uzupełniającym braki skargi kasacyjnej lakonicznie umotywowował wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania, gdy tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że chociażby ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Należy przy tym podkreślić, że spełnieniem tego wymagania nie jest przedstawienie dowolnych argumentów uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Uzasadnienie omawianego wniosku, ze względu na związek z przedsądem, musi ściśle nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie może się ono jednak ograniczać jedynie do powtórzenia ich treści, z pominięciem odpowiedniego wywodu jurydycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego postanowienia nie pozwala stwierdzić, żeby spełnione zostały przesłanki, na które powołuje się skarżący.

Potrzeba wykładni przepisów prawnych istnieje wtedy, gdy wobec konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury, zwłaszcza judykatury Sądu Najwyższego albo też przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna. Orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące art. 336 k.c. i art. 176 k.c. jest bardzo bogate. Skarżący w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, do którego odesłał w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zacytował kilkanaście orzeczeń Sądu Najwyższego i wskazał na rozmaite zachowania osób ubiegających się o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, które uznane zostały za manifestację posiadania samoistnego oraz jego przeniesienia. Przytoczył także orzeczenia, w których działaniom identyfikowanym przez niego jako tożsame z uznanymi aktami posiadania samoistnego, Sąd Najwyższy odmówił takich cech. Zacytowane przez skarżącego fragmenty uzasadnień orzeczeń są jednak wyjęte z szerszego kontekstu różniących się pomiędzy sobą okoliczności faktycznych spraw, w których zapadły te orzeczenia. Zwykle pojedyncza, możliwa do zaobserwowania okoliczność nie wystarczy do ustalenia, że osoba, której ona dotyczy była posiadaczem nieruchomości i to posiadaczem samoistnym. Do zakwalifikowania władania nieruchomością jako posiadania i to samoistnego niezbędne jest rozważenie całego kompleksu okoliczności ustalonych w konkretnej sprawie.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, BSN 2003, nr 5, poz. 8). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadniono tego rodzaju wadliwości

zaskarżonego orzeczenia ani tego rodzaju wadliwości postępowania przeprowadzonego przed Sądem drugiej instancji.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 i § 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 615 ze zm.), Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Sąd nie orzekł o wynagrodzeniu pełnomocnika reprezentującego wnioskodawcę z urzędu w postępowaniu kasacyjnym wobec braku wniosku o przyznanie mu takiego wynagrodzenia.